

Вірний вибір

Сашко вже майже годину стояв біля дверей під'їзду та не міг ступити далі й кроку. Якесь невідома сила привела його сюди сьогодні, заламала руки за спину і важкими штурханами доправила до місця призначення. Він вже не перший раз “випадково” проходив недалеко від цього будинку, але так близько не був вже давно. Сашко ще раз подивився на знайоме йому вікно третього поверху — світло тьмяно горіло. Він увійшов у темінь під'їзду.

Чоловік невпевнено, ледь чутно постукав. Двері відчинила молода жінка, в потертому домашньому халаті і байдужим втомленим поглядом глянула на Сашка.

— Привіт, Тетяно!

— Ти дивись, які ми стали ввічливі! — Таня обпалила його своїми ядуcho-зеленими очима і удавано шанобливо додала: Ну, здрастуйте, Олександрє! Чого вам?

— Я прийшов... — затнувся Сашко. Всі потрібні красиві слова, мов птахи розлетілися у вирій, а залишилася тільки згряя чорних круків, які хаотично кружляли в голові.

— І що далі? Знову будеш ображати мене, звинувачувати у всіх людських гріхах, називати брехливою хвойдою?

— Дозволь мені побачити мою доньку.

— Твою? Ні, це моя дитина! В єдиному ти мав рацію — Діанка не від тебе, не твоя, а тільки моя! Чи тобі досі потрібен тест на батьківство?

— Пробач, я помилявся і я хочу...

— Вже надто пізно, мені завтра рано на роботу, — Таня зачинила двері, не дослухавши Сашка.

Він безсило опустився на лавку біля дитячого майданчику. Світло у вікні за мить згасло. Сашко розпечатав пачку, запалив цигарку і разом з димом запустив в себе спогади останніх років.

Вони були студентами 5 курсу, коли Таня завагітніла. Вже через сім місяців почалися ускладнення і Тані прийшлося народжувати в терміновому порядку. А ще через кілька тижнів перебування в лікарні педіатр поставив діагноз — ДЦП. Його мама всіма способами намагалася відмовити його від цієї дитини, та і від Тані взагалі. Тим більше, що мама вже домовилася про юридичну практику в одній із найкращих американських контор. Тому після

закінчення вишу і мови не могло бути про щось інше, окрім поїздки в штати. Одного дня йому зовсім випадково на електронку прийшли фото Тані з якимось мужиком, який її обнімав і цілував, зовсім не подружньому. Свій вибір Сашко зробив однозначно на користь практики, а з Танею він порвав не найкращим чином. Та коли він повернувся то дізнався від спільного друга всю правду. Те що мама підставила Таню, зводила на неї клепаки і підбила ті кляті фото.

Сашко потягнувся за черговою цигаркою, та пачка була порожня, про що свідчила купка недопалків біля його ніг. Він вилаявся про себе і витяг телефон аби викликати таксі. Сашко погортав телефонну книгу до букви К і зупинився. Клініка Сергій. Його очі загорілися і він набрав номер.

— Привіт, Сергію!

— Ти очманів, котра година?

— Не знаю. Маю до тебе розмову.

— А до завтра не зачекає?

— Ні, друже, виручай. Я зараз до тебе приїду, це дуже важливо.

— Ну давай

Таня гуляла з візочком у дворі біля свого під'їзду. Позаду пронизливо завищали гальма.

— Таню, почекай. Я знаю ти не хочеш мене ні бачити, ні чути. Але послухай мене, будь ласка, хвильку! Я занадто багато неправильних речей зробив і поспішних рішень прийняв по відношенні до тебе. І нехай все мої слова прощення не будуть прийняті тобою, але дозволь мені зробити, хоч один дійсно дорослий вчинок. Дозволь мені допомогти моїй донечці, нашій Діанці! - Сашко не став чекати відповіді від Тані. Аби вона не встигла оговтатися, він швидко та бережно витяг доньку з візочка і посадив на дитяче автокрісло. Візок склав і закинув в багажник, — Таню, сідай, будь ласка, в машину. Ми запізнюємося на зустріч до лікаря. Я все тобі дорогою поясню. Довірся мені.

Таня сіла на заднє сидіння біля доньки. Вона повірила.

— Мамо, мамусю, я перемогла, — Діана повисла у Тані на шії, — Ти бачила як ми з Кирилом танцювали? Я не забула ні одного па. Ну добре, я побігла, нам вже час на нагородження.

Десять довгих років боротьби з хворобою: реабілітації, терапії, масажі, корсети і ось зараз її донька вперше перемагає на танцювальному конкурсі. Таня вдячно глянула на чоловіка, стисла міцніше його руку і схилила голову на плече.

Шкільний спортзал був вщерть заповнений юними учасниками і їх групами підтримки. На п'єдесталі з кубком в руках стояла Діана та погляд її був тривожний. Вона шукала когось у натовпі. Посмішка знову осяяла її обличчя і вона відправила повітряний цілунок десь у кінець залу. Біля входу стояв Сашко. Він у відповідь помахав доньці і вийшов з залу.

01.10.2021